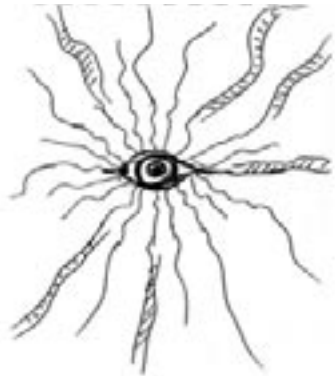

BLOGUL:

FENOMENOLOGIE, PSIHLOGIE ȘI CREAȚIE

Blogul mi s-a părut a fi locul, mai bine zis spațiul în care ai putea încerca să te esențializezi, să te „focalizezi” pe tine însuși ca persoană a scrisului, „readunându-te” din mai multe reviste la care scrii, de pe la editurile unde publici cărțile tale sau pe cele traduse. Apoi, e spațiul în care te poți reîntâlni cu unii dintre colegi, cu interlocutorii (cititorii) mai vechi și, eventual, cu cei de dată recentă.

Scările indecise, Iulian Filip

Cine știe, poate că blogul ar însemna și un fel de „SOS” al literaturii, în general; semnal deocamdată surdinizat. Sau, poate, e și o fugă de sau cădere în rutină... Nu este exclusă niciuna dintre aceste și alte variante. Mai e de văzut, pentru că bloggingul e abia la începuturile sale și ca experiență, și ca dezvăluire de posibilități. Însă, drept concluzie de etapă, cred că de aici încolo nu se mai poate vorbi de e bine sau de e rău dacă literatura apare pe internet – deja acesta e un fapt... real într-un spațiu... virtual! Pe mult timp înainte. Posibil, pentru „totdeauna” (ghilimelele „fac aluzie” la iminentul, sortitul provizorat al civilizației/civilizațiilor terestre). Prin urmare, trebuie să nu vorbim, ci să acționăm în consecință: de la un punct încolo, prezența scriitorului pe in-

ternet va fi... obligatorie (precum, cândva, serviciul militar, inclusiv în cazul hoplitului Socrate...).

De aici încolo un singur lucru rămâne a fi clar: precum spațiul și timpul, informația e o categorie general-universală. Iar literatura, *grosso modo* vorbind, ține de informație, este informație ce ajunge la noi inclusiv ca inducție (și intuiție, și... seducție) estetică și senzitivă. Iar *cronospațialitatea* „bântuită” de entropie, adică și de literatură, este apanajul *sui generis* al internetului ca stare de universalitate a omului. (Într-o anumită măsură, și a... scriitorului.) Pentru că internetul „a umblat” deja și „mai umblă” serios la filosofia noastră existențială (și de... creație). Astfel că cele ce apar astăzi formulate în chestionare și răspunsuri despre relația om-internet, inclusiv scriitor-internet, peste un timp ar putea deveni capitole de riguroasă ținută academică în celebre tratate filosofice.

În ce privește „strict” tagma noastră, apare întrebarea firească dacă blogurile culturale ar putea constitui o alternativă la revistele literare. Eu unul cred că nu, și nici nu e nevoie de așa ceva. (Altceva e că deja există reviste literare-net. Unele dintre ele, cu acordul subsemnatului, preiau texte și de pe blogul meu.) Implicit, blogurile ar putea constitui (și) o punte de legătură între un autor anume – revistele literare – și eventualii cititori ai blogului. Sau, poate, blogul poate deveni (și) un fel de... dispeccerat cultural; unul al circulației ideilor în cadrul programului (iminent!) de popularizare/răspândire a literaturii. Unii se gândesc la marketing cultural. Dar, înaintea de toate, blogul face parte din *entropia ta personală*, ca efemer element din entropia generală a literaturii.

Iar sub aspect logic problema poate fi pusă și astfel: odată ce

virtualii cititori utilizează înaltele tehnologii informaționale, de ce nu ar avea dreptul scriitorul să spere că și-ar întâlni virtualii cititori anume în atari virtuale sfere? (Ca să las și o vagă vibrație de rime: spere-sfere...)

Iar tu, ca blogger, este necesar să conștientizezi că, prin opera, prin întreprinderea ta electronică ai riscat să te arunci în neantul cibernautic, în care se întâmplă atâtea și atâtea lucruri – o infinitudine! –, unde bântuie năprasnice uragane și se dezlănțuie devastatoare tsunami informaționale, unde, probabil, te afli și tu – doar te afli, dar fără a fi foarte vizibil și învrednicit de excepțională atenție! – printre milioanele de – ce o fi fiind ei? – „marinari”, navigatori, internați, cum se mai zice, sau chiar naufragiați, fără să-și dea seama, deocamdată, de această fatalitate? – ești în devălmășie... – ba nu, ești într-un amestec de important și insignifiant, de comori și de – pardon! – gunoaie, de parcă ceva însemnătate și totuși în mare – de zădărnice. Astfel că doar în... adiaforia celui mai categoric relativism al respectivelor noțiuni – *importantă, satisfacție, nemulțumire* – se poate pune în ecuație și o astfel de ispitire. Pentru că, se știe, blogurile cele mai „populare” sunt, de regulă, și cele mai frivole. Iar pe mine mă interesează doar unele personalități care au (și) bloguri și nicicum oferta, fie ea și culturală, la hurtă. Mă interesează cei care au avut un nume până a fi avut un blog și nu cei care cred că și-ar putea face un nume cu ajutorul unui blog. Iar dacă reușești a naviga-cerceta în spațiile mai multor limbi, literaturi și culturi, îți dai seama că poți fi nemulțumit doar de limita posibilităților tale (energie, timp) de a beneficia de un „echilibru” între cerere și ofertă. 🌟